

MÜBAREK MAHLUK EFENDİ

Editör

BABÜR ERKİN

İllüstrasyonlar

BAHADIR BOYSAL

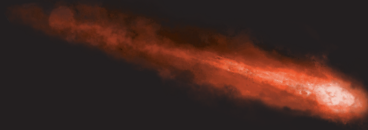
Desen Düzenleme

YUSUF MURAT

MÜBAREK MAHLUK EFENDİ

DEVİR-İ İSTİBDATTA
VUKU BULAN HAYRET-BAHŞ
BİR MUAMMA

Roman

ENİS CEVDET

Dar'ül Hilafet'ül Aliye

1336

© KARAKARGA YAYINLARI 358

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

MÜBAREK MAHLUK EFENDİ

ENİS CEVDET

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Editör: Babür Erkin

Tasarım: Babür Erkin

İllüstrasyonlar: Bahadır Boysal

Desen Düzenleme: Yusuf Murat

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Eylül 2021

ISBN: 978-625-7217-75-0

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No. 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi, Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel. (0 212) 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625

Destek Dukkan

عالم

CONSTANTIN

بسم الله الرحمن الرحيم

ED

~

KURUBAKIR
TARAFINDAN
ÇAMDAĞI'NA DOĞRU
BELİREN ALEV DEN
BİR HİLAL ALAHI'IN
ACİZ KULARINI
İMTİHAN EDİYOR

EL-İNTİZAR EŞEDDÜ MİNEN-NAR

Dalaksızlar köyünün kadını, erkeği, genci, yaşlısı bütün olanları birbirlerine kim bilir kaçınıcı defa anlatırken o soğuk ve karlı ramazan akşamını hatırlayıp “Hele o akşam, hikmet-i Hüdâ tam da iftar vakti ortalık gün gibi aydınlandıydı.” diye söze başladılar. “Alevden bir hilâl Kurubakır tarafından Çamdağı’na doğru yardı göğü. Say ki gün yazıya inmiş, karlar bile tutuşmuştu. Rahmet ışık oldu, kandil oldu, yağdı. Düş gibi bir şeydi.” diye de devam ederlerdi gölgeleri evlerinin ak duvarlarına düşerken.

Dalaksızlar ahâlisinden kaç ı erbaîn¹ soğuklarına denk düşen ramazan ayının o akşamında iftar sofralarından başını kaldırıp sıcaak evlerinin içini belli belirsiz yoklayan aydınlığın farkına varmıştı bilinmez. Ama Hâfız Necmeddin Efendi, konağının ikinci katında orucunu zeytinle açıp arpa ekmeğini tam yoğurtlu buğday çorbasına daldırırken odayı sarıveren nuru daha dün olmuş gibi hatırlayacaktı. Çünkü *tecelli* tam da o mübarek vakitte o nurla başlamış olmalıydı.

Nurun bozkırın göğünde ansızın belirip cenûptan şimâle köyün üstünden geçtiği, Çamdağı’nda yere düştüğü akşamı köylüler bir

1 22 Aralık tarihinde başlayan ve yaklaşık 40 gün süren soğuklara verilen ad.

de zelzeleyle hatırlayacaktı. Necmeddin Efendi lokmasını aceleyle ağzına götürüp karın dövdüğü pencereye doğru merakla yürürken köhne konağının şöyle bir gidip geldiğini hissetmiş, dilinden zelzele duası dökülürmüştü o an: *“Allahümmâğfezni min beyni yedeyye ve min hâlfi ve an yemini ve an şimâli ve min fevkî ve eûzü biazametike en uğtâle tahtî.”*² Hâfız Efendi, namazdan sonra pencere kenarındaki sedirine huzursuzca oturduğunda camı yoklayan kar tanelerine dalmış, etrafı ışıtan nurun ve ardından kopan sarsıntının hayra âlâmet olmasını dilemişti Allah’tan: *“Ya Rahîm!”*

O gece bir de düş gördü Hâfız Necmeddin. Derin karanlığın ortasında devâsâ bir seyyâre...³ Seyyâreden kopan bir parça uçup avuçlarının içine doluyor. Bu parçaların öyle kesif bir ışığı var ki kör ediyor gözlerini. Sonrasında şahit olduklarını ise tarife kelâm yetmez!

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde Hâfız Efendi’nin konağının kapısı gümbürdeyerek çalındı. Alt kattaki geniş dergâh odasındaki köşesinde oturan Necmeddin Efendi bu vakitsiz ziyaretin dün akşamki huzursuzluğuyla alakalı olmamasını diledi içinden. Elini sakalsız çenesine götürürken ağır ağır ayağa kalktı ve birkaç sene evvel küçücük bir çocukken konağın bahçe kapısının önüne elinde bohçasıyla terk edilen; o günden beri de ıssız dergahında kendine yoldaşlık eden yüzü ay gibi yuvarlak, sevimli, dilsiz oğlan Abid’e işaret edip kapıya bakmasını söyledi. Az sonra Uzun Hacı soluk soluğa destûrsuz dergâhın kapısından girdi. Bu kısa boylu, al yanaklı, lüzumundan fazla semiz ve köyde boşboğazlığıyla nam salmış adama niye “Uzun” diye seslendiklerini bilirdi Hâfız Efendi, tam da kendisini fısıltıyla “Kabasakal” diye andıkları sebepten...

Hâfız, “Dur hele evladım, nedir bu heyecan?” diye sorduğunda, üstü başı çamurdan perişan, uğursuz bir haber gibi kapının önünde dikilen Uzun Hacı, dili dolaşarak anlatmaya başlamıştı bile, “Efen-

2 “Allahım, önümden, arkamdan, sağımdan, solumdan, üstümden ve altımdan gelebilecek, afetlerden (zelzele gibi) felaketlerden azametine sığınırım.” anlamına gelen dua.

3 Gezegeen.

di... Sabah kaktım, bahçeye çıktım. Tam Çamdağı'nın yamacında... Bir ince duman yükseliyor. Bizim kara it geceden beri yerinde duramıyordu. Ben yanına varınca dumana doğru fırladı, gitti. Ben de ardından gittim. Sabah kalkınca... Bizim it... Duman... Vardım bata çıka yamaca ki, ne göreyim! Bahçeye çıktım, kar belime kadar... Kara it..."

Necmeddin Efendi, Uzun Hacı'nın karanlık bir mağaraya benzeyen biçimsiz ağzından dökülenlerden hiçbir şey anlayamamıştı. "Laf anlatmıyor da köpük savuruyor adam!" diye geçirdi içinden ve uzun, ince parmaklarıyla Hacı'nın kolundan kavrayıp sarstı, "Yavaş evladım, ecinni mi gördün, nedir bu telaş?" Hacı, neredeyse canını yakan Hâfız'ın eline bakıp, "Ecinni... Ecinni görsem iyi efendi... Bu başka, alelacâyip, bambaşka bi şey..." dedi ve Abid'in de yekini tutmasına fırsat kalmadan Necmeddin Efendi'nin üzerine yığılıverdi.

Dalaksızlar'ın münasebetsiz sakinlerinin bıyık altından gülümseyerek "Kabasakal Necmi" diye andıkları Hâfız Necmeddin Efendi'nin yolu daha genç bir müritken bu bereketsiz ovanın kuytusundaki köye düşmüştü. Genç hâfız, Halep'te, şeyhinin dizinin dibinde, "Kurubakır'dan öte, Dalaksızlar nam mevziye varacaksın, hikmeti orada anlatacaksın." cümlesini işittiğinde hem Efendi Sultan Pîr Ebuzziya'nın kendisinin vazifeye lâıyk görmesine sevinmiş hem de "Bu yer Allah'ın kim bilir hangi mübarek beldesi" diye meraklanmıştı. Efendi Sultan'ın elini öpüp huzurdan çekilirken Hâfız'ın içine bir de kurt düşmüş, "Allahuâlem pîrim beni dergâhta hizmete layık görmez mi? Ondandır mı beni adı sanı duyulmamış bir memlekete göndermesi? Kabahatim hıfvet-i lihye midir acaba?" diye zihnine mekrûh sualler üşüşmüştü. Hıfvet-i lihye yani sakal-bıyığın seyrek oluşu genç ömründe Hâfız Necmeddin'in en büyük imtihanı olmuştu. Dolup dolup boşalan Pîr Ebuzziya'nın Halep'teki dergâhına kapananlar arasında bu dertten muzdarip tek Allah kulu kendisiydi. Bazı günler zikir halkasında müridânın aklı karalı sakallarına gözü ilişir, Rabb'in bu sünneti yüzünden esirgemesine

hüzünlenirdi. Bir seferinde dergâhtaki bir sofunun alayla, “Madem anadan pâk-tıraş, Cavlakiye’ye⁴ katılsın.” dediğini işitmiş, üzüntüden bir hafta hücrelerinden çıkmamıştı.

Genç Necmeddin, şeyhinin işaret buyurduğu beldeye doğru yola çıkacağı gün, o son birkaç gününde hayatının nasıl da değiştiğini düşünmüştü. Öksüz bir tıfilken sûfilere su dağıtma vazifesiyle girip gayret kemeri bağladığı dergâhtan ve gönül sığınağı pîri Ebuzziya Efendi’den bilinmeyen bir vakte kadar ayrılmak zorunda kalıyordu. Daha üç gün önce de pîrinin büyük oğlu, dergâhtaki hücrelerine gelip Necmeddin’e, Efendi Sultan’ın kararını bildirmişti, “Vazifen âlâ, yükün büyük. Yurt eylemeye gitmezden evvel Sultan pederim hemen yarın evlenmeni buyuruyor. Ocağımızın büyüklerinden birinin muhterem kerimesiyle nikâhınız kıyılacak.” Yıllar sonra Halep’ten ayrıldığı günü hatırlamaya çalışırken zihninde kalan şeylerden en berrâğı ise hayatına birden giriveren zevcesi Zöhre’nin yüzü olacaktı. Katır sırtında yola koyulduklarında Halep’in hemen çıkışında birden arkasına dönüp taze geline bakmış ve onun nemli gözlerini görünce bir kabahatin ağırlığı binivermişti omuzlarına sanki, “Rabbim bu el kızı, mahçup eyleme...”

Necmeddin ve Zöhre birkaç parça eşyalarıyla Anadolu’nun meçhul bozkırındaki tuhaf isimli beldeye doğru bakımsız katırların sırtında ilerlerken yoldaşları ve rehberleri dergâhtaki sûfilerden biriydi. İstanbul’daki dergâha giden bu ihvan, ikisini Dalaksızlar’ın yakınlarındaki kasabaya kadar bırakacak, ardından yoluna devam edecekti. Sefere çıkmadan bir gün evvel Necmeddin yüzünde kaygı bulutu bu yol sûfisine yanaşıp Dalaksızlar’ı sormuş, sûfi de “Valahi ihvan, ismini ben de ilk defa işittim. Pîrimiz beni çağırıp sizi Kurubakır’a kadar götürmemi, oradan da İstanbul’a devam etmemi buyurdu. Kurubakır’a on günlük yolumuz var. Zahmetlidir, zordur ama kazasız belâsız varırız Allah’ın izniyle.” demişti.

Tam iki hafta yol gitti küçük kervan. Yol sûfisi, Kurubakır ovanın ortasında boz bir duman gibi uzaktan gözüktüğünde güneşin

4 Saçlarını, bıyıklarını, sakallarını ve kaşlarını ustura ile tıraş eden bir tasavvuf ekolü.

altında kavrulup kara bir ağaç kabuğuna dönen yüzüne yayılan gülümsemeyle Necmeddin'e dönmüş, "İnsanoğlu kuş misali değil mi pîrdaş, daha dün Halep'teydik şimdi bak Kurubakır'a varmışız." demişti. Çileli o iki haftada güneş, toz, yağmur, rüzgâr ak tenine işlerken ruhunu da kavurmuş, göğsünü sıkıştıran kaygı içinde demirden bir gülle gibi ağırlaşmıştı genç Necmeddin. Menzile ulaştıkları o günün gecesinde istikbalinin karanlık kuyusu gibi gördüğü yıldızsız gökyüzüne bakmış, "*Hasbinallahi ve nimel vekil...*" duası dökülmüştü dilinden.

Hâfız Efendi, siyah çuhadan kışlık cübbesini ağır ağır giyip Halep işi emektar âsâsına dayanarak evinin karla kaplı bahçesine çıktığında gökyüzünün pırıl pırıl olduğunu gördü. Kapıları, pencereleri takırdatan dünkü fırtına hiç yaşanmamıştı sanki. Bütün köyü saran fitne fücûru, türlü şenâat ve denâeti örtüveren bembeyaz bir rahmet... Kenarda Uzun Hacı yüzünden akan terleri yeniyle silerken Abid ahırdan Hâfız'ın "Aşkar" adını verdiği yaşlı katırı getirip konağın kapısının önünde hazır etmiş, Efendi Hazretleri'ni bekliyordu. Necmeddin Efendi yetmiş şu kadar yaşından beklenmeyecek çeviklikle katırın pek rahatsız semerine kuruldu ve Uzun Hacı'ya dönüp seslendi, "Düş bakalım önümüze Hacı Efendi, neymiş şu işin aslı faslı anlayalım." Önde Hacı ve Abid, arkada katırında sallanarak ilerleyen Hâfız Efendi, konağın bahçe kapısından çıkıp Dalaksızlar'ın sırtını verdiği Çamdağı'na doğru yola koyuldular.

Varacakları menzil, köylüler arasında Çamdağı diye bilinirdi ama burası ovanın ortasında yayvan bir tas gibi duran, yamacında ot dahi bitmemiş bir tepeden ibaretti. Kıraç tepenin tam ucundaki hüdâyînâbit tek çam ağacını da Hâfız Necmeddin genç yaşlarında dikmişti. Bereketsiz geçen Dalaksızlar'daki ömrünün onca senesinde hatırladığı nadir zamanlardan biriydi o ağacı bir bahar vakti diktiği gün. Halep'ten ayrıldığından bu yana ilk defa o gün Ebuzziya Efendi'yi rüyasında görmüş, pîri cübbesinin içinden çıkardığı bir çam dalını ona uzatarak, "Bunu yüksekçe bir yere dik evladım,

beşârettir.” demişti. Sabahında bir çam fidanı bulup civarın en yüksek yerinin ucuna dikmişti Necmeddin Efendi. Elli sene boyunca yavaş yavaş büyüyen ağacın dibine oturup ovayı ve semâyı seyre dalıp “beşâret”i anlamaya çalışırdı bazen kul Necmeddin. Fakat çam ağacı yere ve göğe kök salarken o beşâretin sırrından bir zerreyi bile vermemişti. *El-intizar eşeddü minen-nar...*⁶

Köyün Çamdağı’na yükselen yamacının hemen başına varıp manzarayı gördüklerinde Necmeddin Efendi yaşlı katırının dizginlerine öyle sert asılıverdi ki son anda tutmasa semerden düşeyazacaktı. Tepenin üstündeki dalları karla kaplı ağacın birkaç kulaç aşağısında şekli şemâli anlaşılmayan devâsâ bir “şey” çevresinde simsiyah bir iz bırakarak Çamdağı’nın böğrüne saplanmıştı. “Şey”den çıkıp tepenin etrafını saran duman da masmavi göğün altında boz bir külâh gibi duruyordu. Gördükleri düşlerine giren ifritlerin oyunlarına benzetilebilirdi ancak: “Subhanallah, ne ola ki bu?” Hâfız Efendi, “şey”in etrafını göz ucuyla taradı. Dün akşamdan sabaha kadar yağan kar, uçsuz bucaksız ovada ak süt misali uzanırken gördüğü tuhaf şey de tepenin pürüzsüz beyazlığına gökten düşmüş gibi duruyordu. Dün iftar vakti olan hâdiseler geliverdi aklına. Etrafı sarıveren ışık ve ardından zelzele... Şu şahit oldukları alelacâyip şeyle alâkalı olmalıydı, “Ya Rab, hayırlara çıkar!” Yamaçtan köyün üzerine, oradan kış güneşi altında ovaya yayılan derin sükûtu, kara köpeğin dinmeyen havlamaları bozuyordu. Elinde mavzeri hâlâ titreyen Hacı ve gözleri hayretten büyümüş Abid, Necmeddin Efendi’ye baktı cevap ararcasına. Hâfız, huzursuzlanan Aşkar’ın üzerinden âsâsına dayanarak indi, Uzun Hacı’ya seslendi: “Hacı evladım, varalım hele şunun oraya doğru. Abid sen burda kal!”

“Şey”e doğru kara bata çıka yürürken Necmeddin Efendi’nin şaşkınlığı ve korkusu da artıyordu. Dilinde dua, “şey”in yanına vardıklarında Hâfız Efendi, yaşlı kalbinin çarpıntısını kulaklarında hissetti. Ağırlığını âsâsına verip şekli bildiği hiçbir şeye benzemeyen bu gökten düşmüş gibi duran şey endişeyle bakarken Allah’ın

⁶ ‘Beklemek ateşten şiddetlidir.’

şu âciz kullarını neyle imtihan ettiğini de kavramaya çalışıyordu. Bir kısmı toprağa saplanmış üç kulaç eninde, iki adam boyu yüksekliğinde, yuvarlak, üzeri acayip işlemelerle bezeli, dumanı tüten, demirden bir cesâmet!

Uzun Hacı tüfeğini doğrultmuş beklerken Hâfız Efendi yorgun elleriyle kavradığı âsâsını siper ederek daha da yaklaştı cesâmete, “Bir binit sanki... Gök arabası gibi bir şey bu...” diye geçirdi içinden. O anda binitin toprağa yakın tarafında içine doğru açılan yarı aralık kapısını gördü. Ve simsiyah isle kararmış aralıktan sızan hafif bir duman... Necmeddin Efendi yaklaşp âsâsıyla kırık kapıyı dürttü. Dürtmesiyle de dev kapı büyük bir gürültüyle karların üzerine kapaklandı. Birden patlayan tarrakadan korkan Hacı tetiğe o an ası-liverdi, asıldığı gibi de geldikleri tarafa koştu. Hâfız Efendi, karın üzerinde düşe yuvarlana köye doğru kaçan Uzun Hacı’nın arkasından seslenmedi bile. Gök arabasının içine açılan meçhul karanlığın ardındakiydi asıl endişesi. Yaradan’a sığınp “Ya Fettâh” diyerek kapının eşğine yaklaştı, âsâsıyla karanlığı yoklayarak birkaç adım attı.

Hâfız Necmeddin Efendi’nin gözleri arabanın içindeki loş ışığa alışınca içerinin de dışı kadar acâyip olduğunu gördü. Dergâhtaki çilehânesinden⁷ hallice genişlikte, duvarları yanıp sönen renkli kandillerle, tokmaklarla dolu, bir tarafı kararıp çatlamış uzunca bir pencereyle çevrili bir oda... Bakışlarını ince bir sisle kaplı odada gezdirirken tam o anda yerdeki şeyi fark etti. Dev bir adam boyunda, yabanî mahlûka benzer bir kütle, boylu boyunca yatıyordu birkaç adım ötesinde: “Neuzubillah! Bu nedir?”

Hâfız Efendi onu âsâsıyla hafifçe dürtünce devâsâ bir sürünge-ne benzeyen şey kıpırdadı, tıslamaya benzer bir ses çıkardı. Yerdeki kütlenin yanına kadar sokulup üzerine doğru eğildiğinde ise onun elleri, kolları, ayakları, başıyla insan azmanı çırılçıplak bir mahlûk olduğunu gördü. O sırada fark ettiği bir diğer şey de mahlûkun göğsünden süzülüp koyun derisi çizmelerinin ucuna kadar gelen kana benzer, siyah sıvıydı. Hâfız Necmeddin mahlûkun göğsünde-

7 Tarikat yapılarında dervişlerin çile dönemleri için yapılmış, küçük kapılı, penceresiz ve dar oda.